

PETŐCZ ANDRÁS

A csontsovány csend

*A sötétséget nem lehet eliminálni, puhán letakar,
és a némaság is, szinte látható, mozdulatlan fekszik,
valamiféle sötétség, áramlik lopva, jön valahonnan,
miként a remegés, belül, beszűkült tudat,
mikor is ajtó nyílik: fehér sáv a feketében,
belép, járkal az emeletes ágyak mellett, fehér
köpenye világít, megnyugtat, kórházi szoba,
sűrű szuszogás, gyerekarok, tágra nyílt, kérdő
tekintetek, aztán a lámpabura az ajtó fölött:
élettelen testére sötét törülközőt terít, és életre kel,
ami halott. Fény szivárog, deríti a termet,
nyugtat, átláthatóvá teszi az átláthatatlant. Mint
mikor írógép kopog az éjszakában: ritmusa elandalít,
valaki mozdul, szöszmötöl, meg-megszakadt*

*írógépkopogás, léptek, lépések, kimegy, bejön,
vízcsap a fürdőszobában, vízubogás, valami
zörög, a konyhában váratlanul csörömpöl egy tányér.
Zene ez is. Ahogy az írógép hangja fényt varázsol
a sötétbe. Csak így maradjon. Ne legyen csontsovány
csend, ne legyen üresség. Ne legyen beszűkült tudat,
remegés, de legyen így: derítő fény a kórházi csendben,
ez legyen, legalább, vagy írógépzaj legyen, otthon,
a sötétben, ritmikus írógépkopogás. Kattogás, ahogy
veri a gépet, és megszűnik belül minden félelem.
A letakart lámpabura is deríti az elsötétült kórházi
termet. Fény szivárog, miként a remény: miként
a remény, olyan ez a fény, üzenet: nem jön még el
a pusztulás. A csontsovány, sötétben lapuló csend.*

Hajnali csoda

Ajándék minden nap. A homokban, vagy a kavicsok között ott lapul az aznapi termés. Táskával, zacskóval lépdél, siet, szedi, amit talál, ha fémdarab, annál jobb, ha csak kagyló, meghúzódva a kövek közötti apró tavakban, az is sokat ér. Szeptemberi pirkadat. A fény balról érkezik, szemben a tenger. Az elhagyatott strandon még működik a zuhany, egy hajléktalan mosakodik éppen: pulóverét, nadrágját mossa, meg önmagát is. Nincs idő a szárítkozásra. Frissen kimosott ruháját amúgy vizesen kapkodja fel, mindeközben élénk karmozgásokat végez, láthatóan szeretne túlesni a reggeli szertartáson. A távolban felkelt a napkorong. Vörös, ereje nincs.

Ajándék minden nap. És ajándék a partra vetett termés, amit az éjjel valami jókedvű isten küldhetett. Sok-sok gyönyörű alma hever mindenfelé, végig a parton. Táskával, zacskóval siet tehát, szedi a jonatánt, a starkingot, golden is van jócskán, alig-alig kell válogatnia, hibátlan mind. Végig a parton, a homokos, kavicsos, kagylószilánktól tarkított tengerparton ott vannak az almák. Almaszemek. Hajladozik. Siet a termés betakarításával, nehogy elvegyék tőle, ami az övé. Liheg. Van egy titkos barlangja a part menti sziklába vájva, oda hordja be a mindennapi tengeri termést. És a szertelen isten csak gurítja egyre a partra a semmiből előbújt almaszemeket! A láthatáron a napkorong. Hajnali csoda.

Vissza a tengerhez

*A tengerhez kell majd visszatérni,
hogy megint lélegzet legyen.
Legyen lélegzet – suttogom magamban,
és nézem a tengert – a hullámokat.*

*A tengerhez kell majd visszatérni.
Tiszta szó legyen – nyugalom.
És elmúljon végre a remegés,
a lepusztult szomorú félelem.*

*Megállok majd a tenger fölött,
a szikláról messzire – távolra látok,
látom megkushadni, ott lent, a világot:
a tengerhez kell majd visszatérni.*

*

*Apám arcát látom – nyitott szemek.
Aztán helyére kerül a koporsófedél.
De az az arc – harag és gyűlölet:
belülről mardos, mindig belőlem él.*